

højet fra 6 000 Kr. til 8 000 Kr., og det er denne Modstand, der i og for sig har overrasket mig. En hel Del af det ærede Medlems Udtalelser i øvrigt har ikke overrasket mig, det forekom mig, at jeg har hørt dem før, men at det ærede Medlem modsætter sig Forhøjelsen fra 6 000 til 8 000 Kr., efter at jeg — efter de Meddelelser, jeg har modtaget fra Statens Jordlovsudvalgs Forhandlinger om denne Sag — har glædet mig over, at jeg kunde regne med det ærede Medlems Støtte, det har ganske vist overrasket mig. Jeg tror, det ærede Medlem i Fremtiden skal være meget forsigtig med i de forskellige Forhandlinger, Kommissioner, Udvalg, som det ærede Medlem deltager i, at give Tilslutning, for det viser sig — der er ikke første Gang, vi har haft lignende Tilfælde før —, at det ærede Medlem her i Tinget kommer til at indtage et andet Standpunkt (Olufson: Hvornaar?) Det ærede Medlem spørger hvornaar, og jeg skal da nævne, at under Finanslovdebatten i forrige Rigsdagssamling stod det ærede Medlem op og kritiserede mig meget stærkt, fordi en Embedsmand havde offentliggjort en Beretning fra et bestemt Udvalg i et bestemt Tidsskrift, og fandt det meget upassende, hvortil jeg kunde oplyse, at det ærede Medlem i det vedkommende Udvalg havde været med til at vedtage og med sin Underskrift hæftede derfor, at denne Beretning blev offentliggjort i det paagældende Tidsskrift. (Olufson: Det er en urigtig Fremstilling). Jeg advarer altsaa det ærede Medlem imod at give Tilslutning, hvis han ikke er helt sikker paa, at han kan fastholde sit Standpunkt, naar han kommer her i Tinget.

Det ærede Medlem udtalte sig dernæst om Amtskommissionernes Kontorholdsvederlag, og saa vidt jeg forstod hans Udtalelser, var han nærmest af den Opfattelse, at det var en for stærk Forhøjelse, naar de 10 Kr. pr. Sag, som Amtskommissionsformændene nu faar, blev forhøjet til 20 Kr. Ogsaa denne Udtalelse overraskede mig i høj Grad, for det ærede Medlem, der selv har været Medlem af en Kommission og derfor kender noget til det Arbejde, der udføres, maa dog sikkert vide, at en Betaling af 10 Kr. pr. Sag — og det er ofte meget omfattende Sager, der kræver stort Arbejde og paalægger de paagældende Formænd et stort Ansvar — er en Betaling, vi ikke kan fastholde nu, efter at alting er steget i Pris. Det er den samme Betaling, Kommissionsformændene fik før Krigen, og hvis det ikke var for meget den Gang,

er det i hvert Fald for lidt nu. Men efter mit Kendskab til Forholdene — jeg har jo ikke virket i Praksis i den Forstand, men har dog haft Lejlighed til at se de Sager — vilde det ikke have overrasket mig saa meget, om det ærede Medlem havde kritiseret, at man ikke var gaaet højere end til 20 Kr. For disse Sager er af den Beskaffenhed, at de i Virkeligheden kræver ikke blot mange Timers Arbejde, men ogsaa mange Timers Overvejelse og, som sagt, er forbundet med meget stort Ansvar. Jeg maa derfor holde for, at det Vederlag, der gives Amtskommissionsformændene, er foreslaaet saa ringe, som det overhovedet kunde være, naar vi her tager dette Spørgsmaal op til Drøftelse. I Forbindelse dermed kritiserede det ærede Medlem, at Medlemmerne af Amtskommissionerne kun fik Rejse paa 3die Klasse, og det ærede Medlem henstillede til Overvejelse, om dette skyldtes den Omstændighed, at det i Regelen var Husmænd, der var Tale om, og at de godt kunde nøjes med 3die Klasses Plads paa Jernbanen. Naar det ærede Medlem spørger, er det selvfølgelig for at faa Svar, og jeg skal da svare, at det har ikke været det ledende Motiv ved Udarbejdelsen af Forslaget, at det kun gjaldt Husmænd, men det ledende Motiv i dette Forslag har været, at det er korte Rejser, der her er Tale om, og at Amtskommissionsmedlemmerne sikkert selv vilde finde det ejendommeligt, om de, naar de er ude at rejse i Amtet og et kort Stykke Vej kommer til at færdes paa Jernbane — det er jo ikke en Gang overalt, de kan bruge Jernbane —, skulde sidde paa 2den Klasse. Jeg tror, de vilde finde det saa ejendommeligt, at de ikke vilde bruge 2den Klasse, og at give dem Betaling for 2den Klasse, naar den ikke bliver brugt, synes jeg heller ikke, der er Grund til. Dernæst var det ærede Medlem inde paa Dagpengenes Ansættelse — og det ærede Medlem Hr. Thorhauge, jeg tror ogsaa, det ærede Medlem Hr. Mads Larsen omtalte det samme — og fandt, at det var for smaa Beløb, der var anført her i Loven: 6 og 10 Kr. Det har heller ikke noget Øjeblik været min Tanke, at Dagpengene i Fremtiden kun skulde være 6 og 10 Kr. De er det end ikke i Øjeblikket, men er ved en anden Lov fastsat til 9 og 15 Kr., nemlig paa den aarlige Finanslov, ifølge hvilken Ministeren ved en Anmærkning er bemyndiget til at udbetale 9 og 15 Kr. Nu kunde man jo sætte Dagpengene til 9 og 15 Kr. i denne Lov, men da vi nu saa længe har haft dem staaende paa Finansloven og har fortsat med